

ת"פ 7453/04/13 - מדינת ישראל נגד רייגן אזברגה - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

20 ינואר 2016

ת"פ 7453-04-13 מדינת ישראל נ' אזברגה

מת 7474-04-13

בפני כב' השופט יואב עטר
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד בת אל חיים יואל

נגד
הנאשם

רייגן אזברגה - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אייל אביטל

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בארבע עבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977, שתי עבירות של הסגת גבול לפי סעיף 447(א)(1) לחוק הנ"ל, וחמש עבירות של גניבה לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל.

2. כעולה מכתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם, בליל האירוע הגיע הנאשם בשעות הערב למלון "צל הרים" בים המלח, התפרץ לארבעה חדרים שונים לאחר שהצליח לפתוח את חלונות אותם חדרים מבחוץ ולהיכנס פנימה. בחדר הראשון מבין ארבעת החדרים אליהם התפרץ גנב הנאשם סכום כסף מזומן בסך ₪ 11,300 שערן יד, שרשרת זהב ושני טלפונים סלולריים מסוג איפון (הטלפונים הוחזרו). בחדר השני גנב הנאשם מכשיר טלפון נייד מסוג גלאקסי סמסונג (הוחזר). בחדר השלישי גנב הנאשם מכשיר טלפון נייד, כרטיס בנקאי, צרור מפתחות וכסף מזומן בסך ₪ 300 (הטלפון הנייד הוחזר).

3. כעולה מכתב האישום המתוקן, לאחר שהתפרץ לחדר הרביעי ומיד לאחר שנכנס מבעד לחלון, הופתע הנאשם על ידי המתלונן (האורח שהתארח באותו חדר) ואז טען הנאשם בפני המתלונן כי הגיע למקום כקצין בטיחות בשל תקלה במערכת הכיבוי.

4. בנוסף לארבעת החדרים הנ"ל, הסיג הנאשם גבולם של שני חדרי מלון נוספים כאשר גם ביחס אליהם נכנס לאחר שפתח את חלונות החדר ונכנס מבעד לחלון. בחדר הראשון מבין השניים הללו גנב הנאשם מכשיר טלפון נייד מסוג איפון, מכשיר טלפון נייד מסוג בלאקברי, כסף מזומן בסך ₪ 1,400 ותכשיטים (אחד ממכשירי הטלפון הוחזר). בחדר השני מבין השניים גנב הנאשם מחשב טאבלט וכסף מזומן בסך ₪ 400 (מחשב הטאבלט הוחזר).

5. ביום 2.4.14 הגיעו הצדדים להסדר טיעון אשר כלל את תיקון כתב האישום, הודאת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ודחיית הדיון לשם קבלת תסקיר אודות הנאשם תוך שהצדדים יטענו באופן פתוח

לאחר קבלת התסקיר.

6. לאחר שתי דחיות (האחת בשל אי התייצבות ב"כ הנאשם והשנייה לבקשת הצדדים על מנת למצות מגעים), טענו הצדדים ביום 28.12.14 לעונש והנאשם אף נשא את דבריו.
7. לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש, הסכימו הצדדים כי תדחה פרשת העונש על מנת לאפשר לנאשם להפקיד סכום של 20,000 ₪ בקופת בית המשפט כפיצוי תוך שב"כ שני הצדדים הצהירו כי אין בכך בכדי ליצור ציפייה כלשהיא אצל מי מהצדדים ותוך שכל צד שומר על מלוא טענותיו.
8. מאז נדחה הדיון מספר פעמים לאחר שהנאשם ביקש שהות על מנת לגייס את אותו הסכום ולאחר שנטען כי עשה מאמץ רב לגייס את אותו סכום ולבסוף לאחר מספר רב של דחיות, השלימו הצדדים ביום 20.12.15 את טיעוניהם לעונש.

תסקירי שירות המבחן:

9. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים.
10. בתסקיר מיום 19.8.14 עמד שירות המבחן בהרחבה על מאפייניו של הנאשם ועל נסיבותיו.
11. כעולה מהתסקיר בשנה שקדמה לעריכת אותו תסקיר לא עבד הנאשם ובשלושת השבועות שקדמו למעצרו עבד בעין גדי כמאבטח.
12. כעולה מהתסקיר הנאשם השלים 12 שנות לימוד, התנדב לשירות צבאי ושירת שירות צבאי מלא כלוחם במשמר הגבול (בסדיר ובמילואים) ולאחר שחרורו משירותו הצבאי עבד כמאבטח, בין השאר בעיר אילת.
13. כעולה מהתסקיר, הנאשם אב לארבעה ילדים ובשנת 2013 נולד בנו הצעיר כשהוא סובל ממום בליבו.
14. שירות המבחן עמד על כך שעד לביצוע העבירות ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי ותקין.
15. הנאשם הביע בפני שירות המבחן חרטה ומודעות לנזק שהסב לקורבנות העבירה.
16. הנאשם נימק בפני שירות המבחן את ביצוע העבירות בכך שלדבריו הגיע לאזור ים המלח על מנת להפיג לחצים עימם התמודד לאחר לידת בנו הצעיר (כפג) ועם הגיעו לאזור המלון החליט באופן ספונטני להיכנס לחדרי המלון ולבצע גניבות וזאת על רקע שילוב של מצוקה נפשית וכלכלית בה היה נתון באותה עת על רקע אבטלתו.
17. שירות המבחן התרשם כי העבירות המיוחסות לנאשם אינן מאפיינות את תפקודו לאורך חייו ומשקפות תקופה משברית בה היה נתון ושיקול דעת לקוי בסיטואציה ספציפית.
18. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל כוחות תפקודיים, גדל במערכת משפחתית נורמטיבית ואוחז בערכים

הכוללים תפקוד עמלני ותרומה חברתית לסביבה.

19. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא חרטה כנה ושאיפה להמשיך תפקוד נורמטיבי.

20. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעה ולהטיל על הנאשם צו של"צ, התחייבות וזאת לצד צו מבחן.

21. בתסקיר מיום 10.3.15 ציין שירות המבחן כי הנאשם אשר שולב בקבוצה טיפולית מרבה להעדר ממפגשי הקבוצה הטיפולית וכי רק בפרק הזמן הקצר שקדם להגשת התסקיר חלה התייצבות ראשונית בהגעה למפגשים הטיפוליים. כעולה מאותו תסקיר הנאשם נטה להביע במפגשים הטיפוליים חוסר צדק משפטי וחברתי ורק החל בתהליך ראשוני של שיתוף בתכנים משמעותיים יותר.

22. בתסקיר מיום 12.7.15 ציין שירות המבחן כי הנאשם הפסיק להגיע למפגשים הטיפוליים וניתק את הקשר עם שירות המבחן תוך הפרת התחייבותו הקודמת בפני שירות המבחן לשתף פעולה ולהתמיד בהגעה לקבוצה הטיפולית.

23. מהתסקיר העדכני מיום 2.12.15 עולה כי נערכו עם הנאשם מספר שיחות וחרף התחייבויותיו החוזרות והנשנות להגיע לקבוצה הטיפולית, המשיך להימנע מלהתייצב למפגשים הקבוצתיים. שירות המבחן אף ציין כי הדברים שעלו מפרוטוקול הדיון מיום 2.12.15 ביחס לשאלת התייצבותו בפני שירות המבחן, אינם עולים בקנה אחד עם המצב בפועל.

24. שירות המבחן ציין בתסקיר העדכני כי ביום הדיון הקודם, 2.12.15, הגיע הנאשם מיוזמתו לשירות המבחן, הביע עניין לשוב לקבוצה הטיפולית אולם התקשה להסביר מדוע ולא יזזה מטרם, הדגיש את מצבו הבריאותי המקשה עליו על הגעה לשירות המבחן.

25. שירות המבחן ציין בתסקיר העדכני כי השיחה עם הנאשם התנהלה בטונים קולניים ותוקפניים מצד הנאשם כלפי שירות המבחן.

26. שירות המבחן התרשם כי הגעת הנאשם לשירות המבחן והצהרתו המילולית ביחס לרצונו לשוב לתהליך הטיפולי קשורות ברצונו להשפיע על תוצאותיו של ההליך המשפטי.

27. בסופו של יום נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית והמליץ על ענישה בדרך של עבודות שירות לצד מאסר מותנה.

טענות הצדדים:

28. המאשימה עמדה בטיעוניה על חומרת העבירות ועל ריבויין. המאשימה עמדה על כך שהעבירות דרשו תעוזה ועל כך שהנאשם ניצל את העובדה שעבד בעבר כקב"ט במלון והכיר את המלון ודרכי הגישה לחדרים.

29. המאשימה עמדה על כך שעל אף שחלק מהרכוש הוחזר, מרבית הרכוש והכסף שנגנב לא הוחזרו.

30. המאשימה עמדה על כך שמדובר בעבירות קלות לביצוע וכי הסיכון להיתפס מזערי ועל הצורך בענישה מרתיעה.

31. המאשימה עמדה על כך שיש בביצוע העבירות בכדי לפגוע בתחושת הביטחון האישית של אורחי המלון ולהרתיעם מלהוסיף ולנפוש בבתי מלון ועל כך שמעבר לערך הכספי של התכשיטים שנגנבו, ישנו גם ערך סנטימנטלי.

32. המאשימה עמדה על כך שמעבר לפגיעה בתחושת הביטחון האישית וביטחון הציבור, פגע הנאשם גם בערך של פרטיות המתלוננים.

33. המאשימה טענה כי המדובר בסדרה של עבירות שאין לראותן כמעשה אחד שכן מדובר בהתפרצות נפרדת לכל חדר מבעד לחלון תוך שבכל פעם גנב פרטי רכוש, יצא והתפרץ לחדר הבא.

34. המאשימה טענה כי ביחס לארבעת האישומים הראשונים על מתחם העונש ההולם לעמוד על טווח שבין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל לכל אישום וביחס לשני האישומים האחרונים על המתחם לנוע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

35. המאשימה עמדה על ההזדמנויות הרבות שניתנו לנאשם במהלך ההליך דנן (גם לאחר שמיעת הטיעונים לעונש ביום 28.12.14) תוך שהדיון נדחה כשנה שלמה על מנת לאפשר לנאשם למצות הליך טיפולי ולנסות לגייס פיצוי למתלוננים, תוך שהדגישה כי עולה בבירור מהתסקירים כי הנאשם אינו משתף פעולה עם שירות המבחן ומגלה חוסר מחויבות.

36. המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר שיעמוד על הרף העליון של המתחמים להם עתרה לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננים.

37. ב"כ הנאשם טען בדיון ביום 28.12.14 כי יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום תוך שהפנה להוראות תיקון 113 לעניין זה, ותוך שעתר לכך שבית המשפט יחרוג ממתחם העונש ההולם ויעדיף את האינטרס השיקומי על פני האינטרסים האחרים על מנת לאפשר לנאשם להשתקם ולשוב להיות אדם יצרני ונורמטיבי.

38. ב"כ הנאשם הדגיש את אורח החיים הנורמטיבי שניהל הנאשם עד להסתבכותו בעבירות דנן לרבות שירותו הצבאי.

39. ב"כ הנאשם הדגיש כי העבירות בוצעו לאחר שלנאשם נולד תינוק פג עם מום בליבו עובדה אשר אילצה את הנאשם להפסיק לעבוד עד שנכנס למצוקה כלכלית ונפשית שהביאה אותו לבצע את העבירות דנן.

40. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם הבין כי טעה, את אותו מצוקה שחש הנאשם באותה תקופה ובנוסף ביקש לראות בעבירות כמסכת אחת תוך שטען כי ריבוי האישומים מהווה הפרדה מלאכותית ולא אמיתית, הדגיש בדיון מיום 28.12.14 את סיכויי השיקום הגבוהים (כנלמד מהתסקיר דאז), ואת האפקט המרתיע שלשיטתו

היה להליך השיפוטי על הנאשם.

41. בדיון מיום 28.12.14 הציע ב"כ הנאשם לאפשר לנאשם פרק זמן שבו יוכל לעבוד ולפצות את המתלוננים (פרק זמן שאכן ניתן לו) ועתר לאמץ את המלצת שירות המבחן (דאז) לצד פיצוי משמעותי למתלוננים.

42. כאמור לעיל הדיון נדחה מאז משך כשנה הן על מנת לאפשר לנאשם להמשיך בהליך מול שירות המבחן והן על מנת לאפשר לנאשם לגייס את הפיצוי שהציע, וכאמור לעיל, הנאשם חדל מלשתף פעולה עם שירות המבחן ולא גייס כל סכום לטובת הפיצוי.

43. בדיון מיום 20.12.15, לאחר קבלת התסקיר העדכני, הדגיש ב"כ הנאשם את מצבו הרפואי של הנאשם ואת ההתדרדרות שחוזה הנאשם. ב"כ הנאשם שב והדגיש את התנדבות הנאשם לשירות צבאי מלא, אורח החיים הנורמטיבי שניהל והסיבות שהביאו אותו לבצע את העבירות.

44. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם חדל מלשתף פעולה עם שירות המבחן בשל מצבו הבריאותי והדגיש את מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם.

45. ב"כ הנאשם עתר לקבל את המלצת שירות המבחן ולהשית עונש של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

מתחם העונש ההולם:

46. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, עליו לבחון את הערכים המוגנים שנפגעו, את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, את מדיניות הענישה הנוהגת ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

47. נפסק לא אחת ביחס לעבירות ההתפרצות לבתי מגורים, כי יש להחמיר בענישה, הן בשל הפגיעה בערכים המוגנים, והן בשל הסכנה האפשרית לביטחון הפיזי של הציבור.

48. הביטוי "ביתו של האדם הוא מבצרו" מבטא ערך הנוגע לעצם המשמעות, של תחושת הביטחון שאמור אדם לחוש בביתו שלו, כמו גם, התחושות הנלוות של פרטיות, זכות הקניין ועוד. החדירה לביתו של אדם, אינה פוגעת בו רק פגיעה כלכלית הנלמדת מערך הרכוש הנגנב, אלא הינה בעלת משמעות רבה הרבה יותר. סבורני כי הדברים יפים בהתאמות הנדרשות גם לחדר בבית מלון בו מתארח אדם.

49. אדם שביתו נפרץ, חש פגיעה של ממש בתחושת הביטחון האישי, בין אם היה בבית באותה עת ובין אם לאו. מעבר לפגיעה בתחושת הביטחון האישי, אדם שביתו נפרץ חש כי נפלשו ד' אמותיו, ביתו-מבצרו, חולל על ידי זרים, ופרטיותו נפגעה על ידי אותם זרים, אשר נכנסו לד' אמותיו, חיטטו בחפציו, ופגעו בתחושת הביטחון שאמור אותו אדם לחוש, בין קירות ביתו, וכאמור בהתאמות הנדרשות הדברים יפים גם ביחס לחדר בבית מלון בו שוהה אדם כאורח.

50. חברה מתוקנת אינה יכולה להסכין עם מצב בו רכוש אזרחיה יהפוך להפקר. מעבר לנזק הכלכלי הנגרם, מעשים מעין אלו פוגעים קשות בתחושת הביטחון האישי של האזרח, החש כי רכושו הופך להפקר, וזאת

הרבה מעבר לטרדה הנגרמת בשל הסידורים הנדרשים מקורבן העבירה לאחר ביצועה לשם תיקון הנזקים ורכישה מחודשת של הפריטים שנגנבו.

51. עבירות הרכוש, נוכח ריבויין, גורמות גם לפגיעה קשה באיכות החיים של הציבור הנובעת מן החשש ומן הצורך לשמור ולהגן על הרכוש. עבירות אלו הן עבירות אשר נפש הציבור הרחב נקעה מהן ומן ההפקר שנגרם לקניינם עד כדי פגיעה של ממש באמון הציבור, בשלטון החוק ויצירת תחושה של לית דין ולית דיין.

52. ברע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] עמד בית המשפט העליון, בין השאר, על הצורך בהחמרת מדיניות הענישה בעבירות רכוש, תוך שהתייחס לעבירות הרכוש באומרו כי אלו היו: **"למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם..."**.

53. ור' גם:

"...נקל לשוות בנפשנו את תחושתו הקשה, את אבדן הביטחון ואת הייאוש הקודר של קרבן עבירה, אם משגילה בשובו לביתו כי פרצו אליו ורכושו נגנב, ואם כשיוצא הוא את הבית כדי לגלות כי רכבו שהחנה אמש נעלם ואיננו. על המשפט לתת יד למאבק באלה, ..." (בש"פ 3453/05 - ארז אברג'יל נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(2), 1047).

54. מעבר לפגיעה בקניין, הרי שהפגיעה בתחושת הביטחון האישי של האזרח קשה פי כמה, ובנוסף, יש בעבירות אלו בכדי לפגוע גם בביטחון הפיזי של הציבור: **"...חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש שדומה כי ליבנו גס בהם... אין לראות בעבירות רכוש כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה. ...העבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה גם אם אינן מתחכמות הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הביטחון האישי של הציבור. ..." (בש"פ 45/10 פאדי מסראוה נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).**

55. אודות עבירות הרכוש נאמר: **"מעשים שנועדו לפגוע ברכוש ולשלול רכוש פוגעים בסדרי החברה, פוגעים גם בזכויותיהם היסודיות של יחידה ובנסיבות מסוימות יש בהם כדי לסכן את ביטחונה של החברה..." (בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)).**

56. ור' גם:

"בפסיקת בית המשפט העליון נקבעה בדיוק ענישה מחמירה כלפי העבירות של התפרצות וגניבת רכבים שהפכו ל'מכת מדינה', עבירות אלו פוגעות בקניינם ובביטחונם של אזרחים תמימים. עוד נקבע, כי ככלל, מן הראוי להטיל במקרים אלה, עונשי מאסר משמעותיים". (עפ"ג 9595-08-13 (מחוזי חיפה) קייס חאג' יחיא נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

57.ור' גם: "מיותר לציין את חומרתם היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהם. עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים". רעפ 398/14 - טל בן משה ערג' נ' מדינת ישראל, תק-על 2014(1), 16319(16/03/2014)

מדיניות הענישה הנוהגת

58.בע"פ (נצרת) 97/10 סעאידה עאטף נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) נאמר, בין השאר:

"עוד אמרנו לא אחת, כי עבירות הרכוש, של פריצות לבתים, או למכוניות של אזרחים תמימים, הפכה למכת מדינה, אשר יש להילחם בה מלחמת חורמה, גם באמצעות החמרה בעונשם של עברייני הרכוש למיניהם. באשר לעבירת הרכוש וכאמור, קבענו לא אחת, כי רף הענישה הראוי הינו בין שנים עשר חודשי מאסר בפועל, למי שזו לו מעידתו הראשונה לבין 3 ואף 4 שנות מאסר, למי שבאמתחתו עבר כבד ומכביד".

59.בע"פ ג' 27076-08-15, ראובן נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] נדרש בית המשפט המחוזי בבאר-שבע ביום 18.11.15 לערעורו של נאשם אשר הורשע בבית משפט השלום בביצוע עבירה אחת של התפרצות לבית מגורים אחד (ונדון בגין אותה עבירה ל 18 חודשי מאסר בפועל תוך שהופעלו מאסרים מותנים, חלקם בחופף חלקם במצטבר, כך שסה"כ נדון ל - 33 חודשי מאסר בפועל) וציין: "אין גם לומר שעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, על עבירת ההתפרצות והגניבה הנוכחית ובהינתן שמתחם הענישה שלעצמו (12-24 חודשים - י.ע.) סביר ומקובל, אף על ההגנה הינו מופרז ובלתי מידתי בענייננו", תוך שעמד על עברו הפלילי של אותו מערער.

60.בע"פ ג' 29831-08-15, סלמאן אלהריף נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] אישר בית המשפט המחוזי בבאר-שבע ביום 4.11.15, גזר דין של 9 חודשי מאסר בפועל שהושת בעניינו של הנאשם יליד 1993, נטול עבר פלילי, אשר הורשע בעבירה של ניסיון התפרצות לבית עסק, וקשירת קשר לביצוע פשע, ואשר בעניינו תסקיר שירות המבחן המליץ על הימנעות ממאסר מאחורי סורג ובריח.

61.בע"פ ג' 49066-05-15 בלעום ואח' נגד מדינת ישראל [פורסם במאגרים] ציין בית המשפט המחוזי חיפה ביחס לעבירות של התפרצות לבית מגורים: "שמתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית משפט קמא, שנע בין 30 - 10 חודשי מאסר לכל עבירה (ההדגשה שלי - י.ע.) אינו חורג מגדרי מתחמי הענישה הנקבעים בעבירות מן הסוג הנדון.

62.בע"פ ג' 56652-11-12 פפלוב נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים], קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ביחס להתפרצות אחת לדירת מגורים אחת כי: "בית משפט קמא צדק איפה כאשר סבר כי מתחם העונש ההולם הוא בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל...".

63. בעפ"ג 28478-04-13 בוחניק נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים], קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו כי: **"המתחם המקובל בעבירות ההתפרצות הוא בין שנה כרף תחתון לשנתיים כרף עליון..."**.

64. בת"פ 49787-02-13 מדינת ישראל נ' לוי ביטון [פורסם במאגרים], קבע בית משפט זה במותב אחר (כב' השופט דניאל בן טולילה), כי על מתחם העונש ההולם ביחס לעבירה של התפרצות לדירת מגורים, לנוע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

65. בת"פ 6048-05-12 מדינת ישראל נ' חזן [פורסם במאגרים], קבע בית משפט השלום בתל אביב-יפו ביחס לעבירה אחת של התפרצות לדירת מגורים וגניבה כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 12 חודשים לבין 24 חודשים והוסיף כי: **"למותר לציין כי המתחם מתיישב עם פסיקתם העקבית של בתי המשפט בעבירות מסוג זה"**.

66. בת"פ 57639-01-15 מדינת ישראל נ' נוחימוביץ' [טרם פורסם], קבע בית משפט זה כי על מתחם העונש ההולם ביחס לעבירה של התפרצות בודדת לדירת מגורים אחת בשעת ערב כשדיריה אינם בבית לנוע בין 10 חודשי מאסר לבין 22 חודשי מאסר בפועל.

מבחן הקשר ההדוק:

67. השאלה הצריכה עיון היא האם יש לקבוע מתחם עונש אחד כנלמד מטעוני ב"כ הנאשם כי לשיטתו ריבוי האישומים מהווה הפרדה מלאכותית, או שמא יש לקבוע מספר מתחמים כמספר האישומים כפי שביקשה המאשימה.

68. יצוין כבר עתה כי, מטבע הדברים, אין לראות במעשי הנאשם כהתפרצות אחת לבית מגורים אחד תוך מעבר מחדר לחדר באותו בית, וזאת מן הטעם הפשוט שבמקרה דנן לא רק שמדובר בחדרי מלון נפרדים אשר היו נעולים בנפרד ובהם השתכנו אורחים שונים, אלא בעיקר בשל הפעולות הפיזיות שנדרשו. אם בהתפרצות לבית מגורים אחד ומעבר מחדר לחדר באותו בית נדרשת פעולה אחת של התפרצות או כניסה מבעד למעטפת החיצונית של אותו בית מגורים, ומעבר חופשי בין החדרים, הרי שבמקרה דנן מכתב האישום המתוקן עולה כי הן ביחס לחדרים אליהם התפרץ והן ביחס לחדרים אשר את גבולם הסיג, נכנס הנאשם, שוב ושוב, בכל פעם בנפרד, מבעד למעטפת החיצונית של המבנה תוך שבכל אחת מההזדמנויות נדרש הנאשם לפתוח את חלון אותו חדר אליו התפרץ או שאת גבולו הסיג ולהיכנס מבעד לאותו חלון לאחר שהצליח לפתוח אותו.

69. בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] נדרש בית המשפט העליון לשאלת פרשנות התיבה "אירוע אחד" כמפורט בסעיף 40 יג'. בעניין ג'אבר קבע בית המשפט העליון, כי שעה שבית המשפט נדרש לשאלת סיווגה של מסכת התרחשויות כ"אירוע אחד", הרי שהמבחן הוא מבחן "הקשר ההדוק" דהיינו, כי יש סמיכות זמנים וכי המדובר בעבירות שהיוו חלק מתוכנית עבריינית אחת, או אז, ייחשבו לאירוע אחד.

מקום בו נקבע כי סדרת פעולות מהווה אירוע אחד, שומה על בית המשפט לקבוע בגין מתחם ענישה אחד, ואולם: **"מקום שאירוע אחד כולל מספר 'מעשים' תקרת מתחם הענישה הפוטנציאלית, תקבע לפי הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים, ודוק: הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים, מהווה את תקרת המתחם האפשרית אך אין משמעות הדבר, כי תקרה זו, תהווה בהכרח ... את הרף העליון במתחם הענישה, שעליו להיקבע בנתון לנסיבות העניין הקונקרטיות".** (ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל[פורסם במאגרים]).

70. סבורני כי בעניינו של הנאשם דנן, מקום שמדובר בשורת עבירות שבוצעו באותו לילה וביחס לחדרי מלון סמוכים זה לזה, מכוח אותה הגעה לאותו אזור של בית המלון, תוך שהעבירות בוצעו בזו אחר זו מבחינת סדר הזמנים וללא הפסקה, הרי שיש מקום להחיל את מבחן הקשר ההדוק ולקבוע מתחם אחד ואולם, כמפורט בהלכת ענאד אבו קיעאן, על מתחם זה לשקף את הצטברות מעשי העבירה השונים (גם אם לא בהכרח את הצטברות עונשי המקסימום ביחס אליהם), ועל כן מטבע הדברים על מתחם זה, להיות שונה מהמתחם שהיה נקבע בנפרד ביחס לכל אחד ממעשי העבירה, לו היה נקבע מתחם נפרד ביחס לכל אחד מהאישומים.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות:

71. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, שקלתי לחומרא את העובדה שהנאשם ניצל את היכרותו עם המלון מכוח עבודתו במקום בעבר כקב"ט המלון. שקלתי לחומרא את ההיקף הנרחב של המעשים ואת הנזק שנגרם בהינתן העובדה שמרבית הרכוש והכסף לא הוחזרו. שקלתי לחומרא את הפגיעה הקשה בתחושת הביטחון האישי של אורחי המלון, את הפגיעה הקשה בתחושת הפרטיות שלהם, ואת העובדה שמעבר לערך הממוני של התכשיטים שנגנבו, הרי שמטבע הדברים נושאים הם גם בערך רגשי.

72. שקלתי לחומרא את העובדה שביצוע המעשים מטבע הדברים אורך זמן, מקום שלאחר שהנאשם התפרץ ו/או הסיג גבולו של כל אחד מחדרי המלון וגנב את התכולה שגנב, יצא, יכול היה לשקול מחדש את השלכות מעשיו ולמרות זאת שב וניגש אל חלון חדר אחר, פתח אותו ונכנס מבעדו.

73. שקלתי לחומרא את התחכום והתעוזה הנלמדים מעצם העובדה ששעה שהנאשם נתפס בכף באירוע נשוא האישום השלישי, הפגין הנאשם קור רוח ותחכום שעה שהציג עצמו בפני אותו אורח ששהה באותו חדר כקצין בטיחות שהגיע למקום בשל תקלה במערכת הכיבוי.

74. שקלתי לחומרא את עצם החשש המובנה מעימות שהיה יכול להיווצר בין הנאשם לבין דיירי אותם חדרי מלון לו היה נתפס בכף ולו לא היה מצליח לשכנעם באותו תחכום שנקט ביחס לאירוע נשוא האישום השלישי.

75. שקלתי לקולא את העובדה שכעולה מהתסקירים ומדברי הנאשם הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות נעוצות במצוקה נפשית וכלכלית אליה נקלע, ואת העובדה שמדובר בעבירות אשר בוצעו כמעט ברצף באופן בו לא ניתן לומר כי המדובר בתקופה נמשכת של "עשייה עבריינית".

76. לאחר ששקלתי את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה

הנוהגת ובשים לב לריבוי מעשי העבירה הגם שמדובר במתחם עונש אחד ולתקרה הפוטנציאלית אילו היו נשקלים מעשי העבירה בנפרד, סבורני כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 11 חודשי מאסר בפועל לבין 42 חודשי מאסר בפועל.

הענישה בתוך גדרי המתחם:

77. כשיקול לחומרא יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם בחר להפסיק לשתף פעולה עם שירות המבחן ולמעשה, הגם שהחל בתהליך טיפולי שיקומי, בחר לקטוע הליך זה, חרף הזדמנויות רבות שניתנו לו לעניין זה.

78. בעניינו של הנאשם, ישנן מספר רב של נסיבות לקולא.

79. הנאשם נטול עבר פלילי והעבירות דנן מהוות הסתבכותו הראשונה.

80. הגם שהנאשם אינו מחויב בשירות צבאי, הנאשם, בחר, תחת לעשות לביתו, להתנדב לשירות צבאי, שירת שירות צבאי מלא ביחידה קרבית ואף שירת בהתנדבות במילואים.

81. מקום בו רבים בסביבתו של הנאשם אינם מתגייסים לצה"ל, נוכח העדר חובה בחוק ביחס אליהם, התנדבות הנאשם מהווה דוגמא ומופת לסביבתו וסבורני כי נכונות זו לתרום לחברה, לבחור לשרת את החברה באופן תובעני וקשה ללא כל חובה לעשות כן והעובדה ששימש כדוגמא ומופת לסביבתו ראוי שיעמדו לזכותו ביום סגריר וזו הסיבה העיקרית (ביחד עם הנסיבות הנוספות לקולא) בעטיה מצאתי להקל עם הנאשם וחרף העדר האופק השיקומי כעולה מהתסקירים, לגזור את דינו בתחתית המתחם.

82. הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין הכולל עבודה מסודרת מרבית חייו.

83. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה מלאה ושירות המבחן אף התרשם כי המדובר בחרטה כנה, תוך נטילת אחריות.

84. הנאשם אף אפשר החזרת חלק מהרכוש שגנב (מרבית הטלפונים הסלולריים).

85. פרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות (אם כי יש לקחת בחשבון לעניין זה את העובדה שמרבית הדחיות נבעו מהרצון לאפשר לנאשם להתקדם בהליך הטיפולי ולנסות ולמזער הנזקים שגרם באמצעות גיוס סכום כסף לפיצוי המתלוננים).

86. העובדה שברקע העבירות מצוקה אליה נקלע בין השאר בשל לידת בנו הפג ומצבו הרפואי באותה עת.

87. מצבו הרפואי של הנאשם אשר כעולה מתיעוד רפואי שהוצג לעיוני סובל מטרשת של עורקי הרגליים עקב בעיה בקרישת הדם ואינו מאוזן מבחינת תפקודי קרישה.

88. הגם שנוכח אופיין של העבירות שביצע והעובדה שמרבית הרכוש והכסף שנגנב לא הוחזרו, היה מקום להשית קנס (על מנת לפגוע ברווחיות המצופה מביצוע עבירות רכוש) ופיצוי לטובת המתלוננים (אשר היה אמור לכלול גילום של מכלול הנזקים לרבות הפגיעה בתחושת הביטחון האישי, ובפרטיותם, ולרבות ערך משוער של הפריטים שנגנבו) נוכח מצבו של הנאשם כנלמד מהתסקירים ונוכח נסיבותיו, כמפורט לעיל, אמנע מהשתת קנס וביחס לפיצוי, הגם שלכאורה הפגיעה במתלוננים, עולה על הנזק הממוני שנגרם, נוכח מצבו של הנאשם, ייקבע פיצוי אך ורק ביחס לסכומי הכסף המוגדרים, תוך שביחס לתכשיטים, ולרכוש הנוסף שנגנב, הגם שהיה מקום להורות על פיצוי, מתוך התחשבות בנאשם ונוכח העובדה שערכם לא פורט בכתב האישום, אמנע מלעשות כן.

89. לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. 11 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 26.3.2013 עד יום 10.4.2013.
- ב. 9 חודשי מאסר, וזאת על תנאי, שלא יעבור משך שלוש שנים מהיום כל עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. 4 חודשי מאסר וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מהיום כל עבירת רכוש מסוג עוון.
- ד. פיצוי למתלוננים בסך 13,400 ₪ (11,300 ₪ לגבי שושני - ע.ת.4 ברשימת עדי התביעה; 300 ₪ למשה בן אפרים - ע.ת.8 ברשימת עדי התביעה; 1,400 ₪ לאתי בקבני - ע.ת.5 ברשימת עדי התביעה, 400 ₪ לאסנת קורש - ע.ת.9 ברשימת עדי התביעה). בהסכמת הצדדים כפי שהובעה במעמד גזר הדין, הפקדון שהופקד במסגרת תיק מ"ת 7474-04-13 יקוזז לטובת הפיצוי ויתרת הפיצוי תשולם ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.5.16 ובכל ראשון (1) לחודש שלאחריו. לא יעמוד הנאשם באחד השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום י' שבט תשע"ו, 20/01/2016 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנאשם יחל לרצות את מאסרו היום.

עמוד 11

יחידת נחשון מתבקשת לאפשר הכנסת ציוד ראשוני לנאשם, על ידי בני משפחתו, תוך שנמסר כי ציוד זה יובא בשעות הקרובות (ככל שמשום מה לא יובא הציוד בשעות הקרובות והנאשם יועבר למקום הכליאה, שב"ס מתבקש לאפשר הכנסת הציוד בהתאם לנהלים).

ניתנה והודעה היום י' שבט תשע"ו, 20/01/2016 במעמד הנוכחים.

יואב עטר , שופט

הוקלדעלידינוריתג'רנו